

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **T.G.P.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. v X,
zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00
Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha
7, v řízení o žalobě ze dne 2.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-
136/LE-LE05-LE26-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 2.10.2017 se žalobce domáhal přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017, č.j. OAM-136/LE-LE05-LE26-2017*, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení následujících zákonných ustanovení: § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony; § 3 *správního řádu* z důvodu, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 *správního řádu*). Dále žalobce namítal porušení § 50 odst. 2 a 3 *správního řádu*, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Správní orgán

nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a to dle § 50 odst. 4 správního řádu a dále žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci dle § 52 správního řádu. V neposlední řadě žalobce poukázal na porušení § 68 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Na závěr žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil konkrétní důvody, které žalobce uvedl ve prospěch udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z následků, které mu hrozí v důsledku dluhů v zemi původu. Žalobce se také domníval, že žalovaný nezabezpečil v průběhu správního řízení dostatečné podklady k důslednému posouzení situace v zemi původu, pročez považuje dokumentaci, ze které žalovaný při vynesení rozhodnutí vycházel, za nedostatečnou k posouzení všech relevantních skutečností v azylovém řízení. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Napadeným rozhodnutím ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-136/LE-LE05-LE26-2017, jehož kopie byla připojena k žalobě, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce dne 17.8.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl své osobní údaje a to, že žádá o azyl v ČR, jelikož zde chce pracovat. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je svobodný, bezdětný, zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Žalobce nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost, proto žalovaný přijal jako dostatečné ke zjištění totožnosti jeho čestné prohlášení učiněné dne 23.7.2017. V rámci pohovoru provedeném dne 23.8.2017 žalobce vypověděl, že opustil Vietnam v listopadu 2008 za účelem získání práce a do ČR přicestoval na základě svého cestovního dokladu a českého víza, poté se do Vietnamu již nikdy nevrátil. Z vlasti odjel z finančních důvodů a návratu do Vietnamu se obává z důvodu, že by si tam nenašel práci, protože nemá žádnou kvalifikaci a nemohl by splatit dluh. Dodal, že dluží peníze své sestře, která by dle jeho slov byla pravděpodobně naštvaná, kdyby ji peníze nevrátil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je snaha o legalizaci pobytu a možnost pobývat a pracovat v ČR. Z uvedených důvodů žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Žalovaný také konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.10.2017 se vyjádřil k námitkám žalobce tak, že žádnou z nich neuznal důvodnou a mimo jiné uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela

dostatečné a přiměřeně aktuální. Dále poukázal na to, že dle ustálené judikatury je žalobním bodem (tj. *ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované*) skutkové tvrzení, doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce v podané žalobě nedostal povinnosti vylicít jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. S takto žalobcem uplatněným právním náhledem na žalovanou věc se přitom nelze spokojit, když jde toliko o obecné odkazy na zákon o azylu a správní řád, a to bez souvislosti se skutkovými výtkami. V daném případě žalovaný neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, kdy nebylo zjištěno ani tvrzeno jeho pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu pro odůvodněný strach z pronásledování z těchto zákonem stanovených důvodů. Žalovaný dále uvedl, že z výsledků předchozího správního řízení vyplývá jednoznačně snaha žalobce o setrvání na území ČR za účelem legalizace pobytu v ČR. Žalobcem uváděný důvod žádosti o mezinárodní ochranu nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu podle tohoto ustanovení zákona o azylu. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5 Azs 37/2003. Dále žalovaný neshledal ani zvláště zřetelný důvod pro udělení humanitárního azylu žalobci dle § 14 zákona o azylu. Pro udělení humanitárního azylu vždy musí být naplněna podmínka výjimečnosti a výlučnosti situace, která v případě žalobce naplněna nebyla. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu NSS. Závěry, kterými žalovaný podložil rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany, vycházejí z výpovědi žalobce, odůvodnění rozhodnutí a dalších podkladů (situace ve Vietnamu), neboť v této právní věci nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, dále se žalovaný zabýval i § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.9.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.10.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.9.2017 předáno žalobci dne 18.9.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,*

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, přičemž námítky žalobce byly převážně obecného charakteru, dále žalobce poukázal na obavu z následků v souvislosti s dluhy v zemi původu a nedostatečné zabezpečení podkladů žalovaným k důslednému posouzení situace ve Vietnamu.

K obecně namítaným ustanovením zákona o azylu a správního řádu soud uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval a neupřesnil, z jakého důvodu mělo dojít k porušení uvedených právních předpisů, proto se soud zabýval těmito námitkami jen v obecné rovině a shledal, že napadené rozhodnutí není v rozporu s namítanými ustanoveními zákona o azylu a správního řádu.

K námitce, že žalovaný nedostatečně posoudil obavy žalobce z následků, které mu hrozí v důsledku dluhů v zemi původu, soud uvádí následující. Žalovaný k tomuto na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl „K obavě žadatele z konfliktu se sestrou, která mu půjčila peníze na cestu do ČR, je správní orgán nucen konstatovat, že se v tomto případě nejedná o pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy o závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. Jmenovaný při pohovoru ani nedal najevo obavy z jednání dosahujícího úrovně pronásledování a pouze uvedl, že by sestra mohla být při nesplacení dluhu naštvaná. Ačkoliv správní orgán chápe, že majetkové spory v rámci rodiny mohou být značně nepříjemné, nejedná se o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, když ani sám žadatel neuvedl, že by se takového pronásledování obával. Správní orgán také konstatuje, že jediným důvodem možného budoucího konfliktu se sestrou

by byl spor o splacení dluhu, jednalo by se tedy výlučně o materiální motiv, nikoliv o některý z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. o žadatelovu rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo jeho politické názory.“ Soud se s uvedeným názorem plně ztotožňuje a dle jeho názoru se žalovaný touto námitkou zabýval zcela dostatečně.

V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Soud tedy zdůrazňuje, že žalobcem tvrzený dluh, který má u své sestry a ekonomické problémy v jeho domovské zemi nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.

Na závěr žalobce namítal, že žalovaný si nedostatečně zabezpečil podklady k posouzení situace v zemi původu. Zdejší soud poukazuje na to, že součástí správního spisu jsou informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, na které žalovaný odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 99311/2014-LPTP ze dne 16.4.2014 a č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 26.5.2015, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13.4.2016, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017 i z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu ze dne 20.10.2016 a z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 12.1.2017. S ohledem na uvedené proto soud neshledal tuto námitku důvodnou, jelikož lze uvést, že žalovaný si dostatečným způsobem zajistil podklady pro posouzení situace v zemi původu žalobce. K tomu zdejší soud dále konstatuje, že žalobce v rámci azylového řízení ani netvrdil podstatné skutečnosti, které by mu bránily v jeho návratu do vlasti a byly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, když žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že chtěl na území ČR pracovat.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve **výroku II. rozsudku** uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 4. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně